

PÁL LEVELE A RÓMAIAKHOZ

11-12. FEJEZET

A 9., 10. és 11. fejezetben Pál több témával is foglalkozik. Az egyik Isten mindenhatósága, és itt abban az értelemben taglalja, hogy Ő Izráelt választotta ki arra, hogy elsősorban közöttük munkálkodjon, majd később elkezdte kiönteni a Szentlelkét a pogányokra.

Mivel Pál ízig-vérig zsidó, ezért a szívének vágya és imája az, hogy a zsidó közösség megtérjen. De azért látja az Írásokban azokat a próféciákat, amelyek előrevetítik Isten munkálkodását a pogányok között. A 10. fejezet második felében Pál ezekből a próféciákból sorol fel néhányat, melyek rámutatnak, hogy Isten megmutatja magát a pogányoknak, és hogy megtalálják Őt azok, akik nem keresték. *Izráelről viszont így szól: „Egész nap kitártam karjaimat az engedetlen és ellenszegülő nép felé” (Rm 10:21).*

A 11. fejezet tulajdonképpen a 10.-nek a folytatása. A fejezetekre való felosztás nem szerepelt az eredeti szövegben, ezeket csak később illesztették a szövegbe, hogy könnyen meg lehessen találni a különböző igeszakaszokat, vagy igeverseket. Hajlamosak vagyunk arra, hogy egy-egy fejezet végén abbahagyjuk az olvasást, és amikor legközelebb folytatjuk a következő fejezettel, már nem emlékszünk az előző gondolatokra.

vs. 1. Azt kérдем tehát: elvetette Isten az ő népét? Szó sincs róla!

Sajnos vannak olyan teológus körök, akik ma azt vallják, hogy Isten elvetette az Ő népét, és Izráelt lelki értelemben veszik, és az egyházzal azonosítják. Így azokat a próféciákat, amelyeket Isten Izráel számára adott, az egyházra alkalmazzák. Ennek következtében teljesen összezavarják azt a képet, melyet a próféciák vetítenek elénk.

Vannak olyanok, akik az angolszász népeket akarják Izráellel azonosítani. Sokat beszélnek a tíz elveszett törzsről, amely nem igazán biblikus megállapítás, mert Isten Izráel házának elveszett juhairól beszél, nem szólt semmit a tíz elveszett törzsről. Isten pontosan tudja, hogy kik tartoznak a tizenkét törzshöz. A Jelenések könyvében az Úr elpecsétel minden törzsből tizenkétezer embert, akiket megtart az itt leírt ítéletek egy része alatt. A Biblia szerint az angolszász népeket nem lehet Izráelnek venni, olyan megállapítások alapján, hogy például Dánia Dán törzsének leszármazottaiból áll. Ez nem bizonyít semmit, csak rendesen összekavarja a próféciák összképét.

Isten most a pogányokban munkálkodik, egészen addig, amíg ők teljes számban meg nem térnek, amint ezt ennek a fejezetnek a 25. versében olvashatjuk.

A kérdés tehát az, hogy Isten elvetette-e az Ő népét? Szó sincs róla. Az Ószövetség teljes próféciai összképe Izráel elestével foglalkozott, amely csak azért történt, hogy ők ismét felemelkedjenek.

Hóseás egy igen érdekes próféta volt, Isten azt mondta neki, hogy egy prostituáltat vegyen feleségül, és a gyerekeinek próféciai jelentőségű neveket adott. Egyik gyermekét Ló-Ammi-nak nevezte el, ami annyit tesz, hogy nem az én gyerekem, mert a felesége továbbra is ugyanazzal foglalkozott, mint azelőtt, annak ellenére, hogy hozzáment feleségül. Végül otthagyta a férjét, és az élete teljesen tönkrement, rabszolgasorsra jutott, és majdnem teljesen elpusztult. Isten ekkor így szólt Hóseásnak: „Menj, és vedd magadhoz őt ismét, mentsd ki a rabszolgasorsból, tisztítsd meg, és vedd őt feleségednek még egyszer.”

Hóseás egész élete ezzel a hűtlen asszonnyal egy próféciai kép az Isten és Izráel közötti kapcsolatáról: arról, hogy Isten Izráelt vette feleségének, de az első szerelem dicsősége után Izráel más istenekhez fordult, megtagadva az élő vizek forrását, és bálványokat imádtak, és végül teljesen hátat fordítottak Istennek. Ennek ellenére Isten szeretete nem szűnt meg, mert vissza fogja őket hozni, és vissza fogja állítani a régi állapotukat. Ez ugyan még a jövő, de meg fog történni. Isten tehát nem vetette el az Ő népét véglegesen.

vs. 1. Hiszen én is izráelita vagyok, Ábrahám utódai közül, Benjámin törzséből.

Benjámin is az egyik a feltételezések szerint elveszett törzsek közül, de Pál szempontjából egyáltalán nem volt elveszett, mert ő pontosan tudta, hogy melyik törzsből származik. Nem mondta azt, hogy: „Mi elveszett benjáminiak, akik nem tudjuk, hogy kik vagyunk és hol vagyunk.” Ő tudta, hogy Benjámin törzséből származik.

Jézus Júda törzséből származott, ezért egyesek azt mondják, hogy a mai zsidók nagy része Júda törzséből származik. Szerintük ma már csak Júda és Benjámin törzse létezik, a többi elveszett. De ez nem így van. Legtöbb mai zsidó elvesztette a családfáját, ezért nem tudja megmondani, hogy melyik törzsből származik, de azt tudják, hogy ők zsidók.

vs. 2-4

Az Isten nem vetette el az ő népét, amelyet eleve kiválasztott. Vagy nem tudjátok, mit mond az Írás Illésről, amikor az Isten előtt vádat emel Izráel ellen:

„Uram, prófétáidat megölték, oltáraidat lerombolták, én maradtam meg egyedül, de nekem is az életemre törnek.”

Viszont mit mond neki az isteni kijelentés? „Meghagytam magamnak hétezer férfit, akik nem hajtottak térdet a Baalnak.”

Illés akkor tapasztalta meg karrierjének egyik legnagyobb győzelmét, amikor kihívta Baal prófétáit a Karmel hegyen, ahol ők oltárokat építettek az istenüknek. Négyszáz pap imádkozott Baalhoz, Illés pedig az Élő Istenhez: amelyik isten tűzzel válaszol, az az igazi. A négyszáz pap imádkozott, de nem történt semmi. Illés imája nyomán azonban Isten tüzet küldött az oltárra, és elégette az arra helyezett áldozatot. Illés a győzelem pillanatában levitte a Baal prófétákat a Kisón-patak mellé, és valamennyiüket levágta (1. Kir 18. rész). Másnap Jezábel, a gonosz király felesége megtudta, hogy mi történt, és megfogadta, hogy „Úgy bánjanak velem az istenek most és ezután is, hogy holnap ilyenkorra azt teszem veled, ami azokkal történt!” (1. Kir 19:2). Illés ekkor elmenekült Jezábel elől. Milyen tipikus, hogy a legnagyobb próbatételek rendszerint a legnagyobb győzelmek után következnek. Így történt ez Illéssel is: hatalmas győzelmet tapasztalt, most meg menekül a királynő elől. Nem félt, amikor Baal négyszáz prófétájával kellett szembenéznie, de egy dühös asszony miatt hanyatt-homlok menekült, és egészen a Sinai hegy közelébe futott, ahol egy barlangba rejtőzött. Amint a barlang bejáratánál megállt, Isten azt kérdezte tőle: „Mit csinálsz itt, Illés?” „Érted buzgólkodom, Istenem, de mind elfordultak Tőled, én maradtam egyedül. Lassan megbukik itt a vállalkozásod, Uram, mert én vagyok az utolsó, és engem is üldöznek.” Erre válaszolta azt Isten, hogy: *„Meghagytam magamnak hétezer férfit, akik nem hajtottak térdet a Baalnak.”* (1. Kir 19. rész)

Ez volt a hűséges maradék, akiket egyedül Isten ismert, meg is számlálta őket. Amint Pál rá fog mutatni, Istennek mindig volt olyan hűséges maradéka a zsidó nép köreiből, akik hittek benne. Ezek különleges emberek, egészen különleges zsidók, akik felismerték Isten valódi munkálkodását, és közösségben vannak Istennel.

vs. 5. Így tehát most is van maradék a kegyelmi kiválasztás szerint;

Tehát Pál idejében is voltak olyanok, akik hűségesek voltak. A korai egyház egy zsidó közösség volt, hiszen problémák merültek fel, amikor pogányokat akartak befogadni maguk közé. Az elején a korai egyház kizárólag zsidókból állt, tehát a zsidók között mindig volt egy hűséges maradék Isten kegyelmi kiválasztása szerint.

vs. 6. ha pedig kegyelemből van, akkor már nem cselekedetekért, mivel a kegyelem akkor már nem volna kegyelem.

Más szóval a kegyelem és a cselekedetek kölcsönösen kizárják egymást. Ha azt várom, hogy Isten a kegyelméből fogadjon a fiai közé, akkor nincs olyan cselekedet, amelyet azért tehetnék, hogy elfogadhatóvá váljak az Ő szemében. Ha viszont cselekedetek alapján akarok üdvözülni, akkor a kegyelemnek nincs rám semmiféle hatása. Ezek egymást kizárják, mégis milyen gyakran próbáljuk a kettőt kombinálni: „A megváltásom kegyelemből van ugyan, de engedjétek, hogy a cselekedeteimet is véghezvigyem.”

vs. 7. Mi tehát a helyzet? Amire Izrael törekedett, azt nem érte el. A kiválasztottak azonban elérték, a többiek pedig megkeményítették,...

Mit akart Izrael elérni? Azt, hogy Isten előtt igazakká váljanak. Ez volt a törvény alapján bemutatott áldozatok célja: mindent azért tettek, hogy Isten előtt megigazulhassanak. Pál tehát rámutat arra, hogy cselekedetek alapján akarták ezt elérni, és ez a mai napig is így van. A zsidók ma arra törekszenek, hogy a saját jó cselekedetei alapján fogadtassák el magukat Istennel. A Yom Kippur számukra már nem az áldozat ünnepe, amikor a főpap felajánlja az áldozatot az Úrnak a Szentek Szentjében, hanem ez a nap a visszaemlékezés napja, melyen visszaemlékezel a jó és a rossz cselekedeteidre, és próbálsz úgy egyensúlyozni a kettőt, hogy a jó többségben legyen a rosszal szemben, hogy Isten elfogadjon téged ezek alapján. Ez így volt Pál idejében, de a mai napig is így van – még mindig a saját cselekedeteik alapján igyekeznek elfogadtatni magukat Istennel.

A zsidók nincsenek egyedül ezzel. Ugyanez a mentalitás beférkőzött az egyházba is, és igen sok gyülekezetben az emberek a cselekedeteik alapján várják azt, hogy Isten elfogadja őket. Azt hiszik, hogy: „Isten akkor fogad el, ha betartom a felekezeti szabályzatot, az egyház szentségeit, és ha még ezt meg ezt is megteszem.” Ha a cselekedeteid alapján akarja valaki elfogadtatni magát Istennel, akkor az igen sok munkát eredményez, és az ilyenekből munkások lesznek. Sokan például házról házra járnak, és könnyű felismerni, hogy hová tartoznak. Ha biciklin ülnek, és öltönyt meg nyakkendőt viselnek, akkor tudod, hogy a mormon rendszer követelményei szerint dolgoznak. Ha egy kis folyóiratokkal teli táska van náluk, akkor tudod,

hogy a Jehova Tanúi rendszer elvárásai próbálják teljesíteni. Mindkét rendszer a cselekedetekre alapozza a megváltást.

De ha cselekedetektől van, akkor többé nem lehet kegyelemből. *Tehát amire Izráel törekedett - a megigazolást Isten előtt -, azt nem érte el, mert a cselekedeteik alapján várták azt. A kiválasztottak azonban elérték, a többiek pedig megvakították.*

vs. 8-9

ahogyan meg van írva: „Adott nekik az Isten bódult lelket, olyan szemet, amellyel nem láthatnak, és olyan fület, amellyel nem hallhatnak mindmáig.”

Dávid is ezt mondja: „Asztaluk legyen számukra csapdává és hálóvá, megbotlássá és megtorlássá.

Pál egyszerűen ótestamentumi idézetekkel bizonyítja azt, amit állít. Az a jó és szilárd tanítás, amikor valaki 3-4 igeverssel is alá tudja támasztani az állításait. Pál tehát először Ésaiaást, majd Dávidot idézi, és így szól:

vs. 10-11

Homályosodjék el szemük, hogy ne lássanak, és hátukat görnyeszd meg egészen.”

Kérdem tehát: azért botlottak meg, hogy elessenek?

Azért botlottak meg, hogy örökre kikerüljenek a képből?

vs. 11-12

Szó sincs róla! Viszont az ő elesésük által jutott el az üdvösség a pogányokhoz, hogy Isten féltékennyé tegye őket.

Ha pedig az ő elesésük a világ gazdagságává lett, veszteségük pedig a pogányok gazdagságává, akkor mennyivel inkább az lesz, ha teljes számban megtérnek.

Más szóval, Izráel csak olyan értelemben „esett ki Isten kegyeiből,” hogy Isten most egy időre félretette őket, hogy a pogányok között munkálkodjon. Az ő félreállításuk tette elérhetővé számunkra, pogányok számára, Isten kegyelmének, jóságának és szeretetének gazdagságát. Istennek még van terve a zsidó néppel, és ha az elesésük ekkora dicsőséges gazdagságot

hozott a pogányoknak, akkor mennyivel inkább dicsőséges lesz az, amikor Isten helyreállítja őket. De ez már az Ő országának dicsőséges időszakára utal, melyet várunk.

vs. 13. Nektek, pogányoknak pedig azt mondom: ha tehát én pogányok apostola vagyok,...

Pál most a pogányokról kezd beszélni, és a pogányok apostolának nevezi magát. Pál természetesen nagy árat fizetett ezért a pozícióért. Sok mindent el kellett, hogy tűrjön, főleg a zsidók részéről, akik árulóként tartották őt számon, mert azt mondta a pogányoknak, hogy nem kell betartaniuk Mózes törvényeit ahhoz, hogy Isten elfogadja őket, csak egyszerűen Jézus Krisztusba kell, hogy vessék a hitüket. Arra tanította a pogányokat, hogy nem kell a templomban áldozatokat bemutatniuk ahhoz, hogy üdvözljenek, egyedül csak Jézus Krisztusban kell hinniük. Ez aztán konfliktushoz vezetett azokkal a zsidókkal, akik a törvény alapján akartak megigazulni, mert fenyegetést jelentett a számukra. Ugyanúgy, mint ma is sok egyház és egyházi rendszer számára fenyegetés az a kijelentés, hogy a megváltás kizárólag a Jézus Krisztusba vetett hit által lehetséges.

Van egy barátom, aki a kanadai anglikán egyház egyik katedrálisának dékánja volt, és aztán újjászületett, teljesen az Úr felé fordulva. Imaösszejöveteleket kezdett tartani az ottani vezetőkkel, és ezeken az összejöveteleken az emberek elkezdtek megtapasztalni Isten jelenlétét és a Szentlélek munkálkodását az életükben. Ez egy eléggé liberális templom volt, a vezetők azt mondták, hogy ha ezzel ők jobban érzik magukat, nyugodtan tegyék, amit akarnak. De aztán elkezdte az embereket arra tanítani, hogy újjá kell, hogy szülessenek, és ezért kirúgták. Ez már ellenkezett az ottani alaphittel, amely azt tartotta, hogy te már akkor újjászületted, amikor kis babaként megkeresztelték, és később csak ezt erősítetted meg a konfirmációval. Viszont amikor a barátom azt kezdte tanítani, hogy újjá kell, hogy szülessenek, az olyan problémát okozott, hogy ezért elbocsátották a gyülekezetétől. Ebből látható, hogy ők a saját cselekedeteikben bíztak, a csecsemőkeresztelésben és a konfirmációban, a Jézus Krisztusba vetett hit helyett.

vs. 13-14

Nektek, pogányoknak pedig azt mondom: ha tehát én pogányok apostola vagyok, dicsőítem szolgálatomat,

mert ezzel talán féltékennyé tehetem véreimet, és így megmentek közülük némelyeket.

Itt Pál kifejezésre juttatja azt, ami a szívében volt: az ő imája és óhaja Izrael megváltása volt. Isten a pogányok apostolának hívta el őt, és igen sok próbatételt kellett emiatt kiállnia. A zsidók nagyon felbőszültek, amikor kijelentette, hogy a pogányok is üdvözülhetnek, főleg miután azt hirdette, hogy nem kell előbb zsidóvá válniuk, hanem csak egyszerűen a Jézus Krisztusban vetett hitük alapján elfogadja őket Isten. Ezért Pált a zsidók tévtanítónak kiáltották ki, és megpróbálták megölni, amikor Jeruzsálemben volt. Ennek ellenére Pál az ő megváltásukért imádkozott, erre vágyott.

vs. 15. Hiszen ha elvettetésük a világ megbékélését szolgálta,

Isten Jézus Krisztus által megbékéltette Magával a világot. Nemcsak a zsidókat, hanem az egész világot.

vs. 15. mi mást jelentene befogadtatásuk, mint életet a halálból?

Pál ismét a kisebb irányából a nagyobb felé érvel: Ha az elvettetésük a világ megbékélését szolgálta, akkor mit fog jelenteni az, amikor Isten visszafogadja őket, és kiönti rájuk a kegyelmét?

vs. 16. Ha pedig a kenyér első zsengeje szent, a tészta is az, és ha a gyökér szent, az ágak is azok.

Az első zsenge pedig nem más, mint Ábrahám, az ősatyák, az a gyökér, melyből az egész zsidó nép származott.

vs. 17-20

Ha azonban az ágak közül egyesek kitörttek, te pedig vad olajfa létedre beoltattál közéjük, és az olajfa gyökerének éltető nedvéből részesültél,

ne dicsekedj az ágakkal szemben. Ha mégis dicsekszel: nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér téged.

Azt mondod erre: „Azért törttek ki azok az ágak, hogy én beoltassam.”

Úgy van: azok hitetlenségük miatt törettek ki, te pedig a hit által állsz. Ne légy elbizakodott, hanem féj!

A történelem során igen rossz kapcsolat volt a zsidók és az egyház között, és sajnos az egyház a felelős a legtöbb zsidó meghurcoltatásért, ami szerintem nagy tragédia. Éveken keresztül a katolikus egyház állt a zsidók elleni kegyetlenségek élén, és annak ellenére, hogy Luther Márton kivált a katolikus egyházból, magával vitte a zsidóellenességét, és ő maga is bátorította a zsidók üldözését. Így ez a protestáns egyházba is beférkőzött, és a mai napig is sok protestáns egyházi vezető hangsúlyozottan zsidóellenes. Én magam is sok utálkozó levelet kapok tőlük, mert ismerik az Izraelt és zsidókat támogató álláspontomat.

Vannak akik dicsekednek a természetes ágak ellen, azt mondogatják, hogy Isten lemetszette őket, befejezte velük a munkát, és most mi vagyunk Isten kedvencei. Pál azt mondja itt, hogy „Ti vad olajfák vagytok, akik beoltattatok a valódiak közé. Ők a hitetlenségük miatt törettek ki, ti pedig csak a hitetek miatt álltok. Ezért ne legyetek olyan elbizakodottak.”

Pálhoz hasonlóan én is hiszem, hogy vágynunk kell és imánkban kérünk Izráel megtérését. Ez nem jelenti azt, hogy hatalmas teher nehezedik a szívemre azért, hogy Jeruzsálemben gyülekezetet alapítsak, és ott kezdjünk szolgálni, hogy megmentsek a zsidókat. Nem hiszem, hogy Isten engem a zsidók evangelizálására hívott – arra hívott, hogy tanítsam az Igét, és ebben kell hűségesek lennem.

Ugyanakkor nem hiszem, hogy megmásíthatom azt, amit Isten tett, ezért nem érzem, a zsidók evangelizációját az én feladatomban. Hiszem, hogy Isten fog számukra evangelizálni, amikor Ő úgy gondolja, hogy eljött ennek az ideje. Ő fogja ismét beoltani őket őket, és Ő fogja kinyitni a szemüket akkor, amikor szerinte erre megérett az idő. De addig Isten a többi népekre önti ki a Szentlelkét, a kegyelmét, és én ott szeretnék halászni, ahol harapnak a halak. A gyümölcsstermő mezők itt, a többi nép között vannak. Szerintem a zsidók evangelizálása a gyülekezet erőforrásainak vesztegetése, a mostani időben sokkal hatékonyabb a többi nép evangelizációja. Amikor eljön az idő, Isten megmutatja magát a zsidó népnek, Izráelnek, és Ő maga fog munkálkodni közöttük.

Viszont szeretek Izráelbe menni, és féltékenységre gerjeszteni őket: elmondani nekik, hogy milyen nagyszerű Messiásuk van, mennyi mindent köszönhetnek Neki, és mennyire szeretem Őt. És azt is, hogy milyen dicsőséges közösségben lenni Istennel, hogy milyen jó az Úr békességében és örömeiben élni. Megosztom velük a hitemet is, de el vagyok hűlve attól, hogy milyen vakok tudnak lenni. Néhányan hihetetlenül sokat tudnak Isten Igéjéről, és ennek

ellenére teljesen megvakulnak, amikor Jézus Krisztusról van szó. Tényleg igaz, hogy meghomályosodtak a szemeik.

Évekkel ezelőtt egy nemzetközi konferencián beszéltem Jeruzsálemben, az akkori miniszterelnökkel együtt, és utána egy sor utálkozó levelet kaptam néhány ultraortodox zsidó rabbtól, akik megfeddtek engem azért, mert Izraelt támogatom, és a keresztények megértése felől biztosítom őket. Az egész konferencia célja az volt, hogy megértést teremtsen a zsidók és az evangéliumi keresztények között. Ezek a radikális rabbik azt írták, hogy nincs ott semmi keresnivalóm, és Izraelnek eleve nincs joga arra, hogy nemzet legyen, mert a Messiás még nem jött el, nincs még felépítve a templomuk, egyszóval nagyon ellenségesek voltak a zsidó nemzettel szemben.

A vendéglátóim nagyon örültek, hogy megosztottam velük a nézeteinket, és odaadtam nekik a rabbiktól kapott leveleket. Elolvasták, és kijelentették: „Ez szemét, azok a rabbik vallásos fanatikusok, nem tudják miről beszélnek!” Megkérdeztem tőlük, hogy egy rabbi is lehet vallásos fanatikus? „Ó, igen, így van!” Erre azzal folytattam, hogy: „Gondoltatok már arra, hogy valószínűleg ugyanilyen rabbik utasították el Jézust is, mert nem felelt meg a Messiásról alkotott elképzeléseiknek? Látható, hogy milyen radikálisak, és mégis a mai napig ezeket a radikálisokat követitek!?” Erre nem igazán tudtak mit mondani.

Ők tehát a hitetlenségük miatt törettek ki, mi pedig csak a hitünk miatt állunk.

vs. 21. Mert ha Isten a természetes ágakat nem kímélte, téged sem fog kímélni.

Jézus azt mondta, hogy „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlősgazda. Azt a szőlővesszőt, amely nem terem gyümölcsöt énbennem, lemetszi; és amely gyümölcsöt terem, azt megtisztítja, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Ti már tiszták vagytok az ige által, amelyet szóltam nektek. Maradjatok énbennem, és én tibennetek. Ahogyan a szőlővesszőt nem teremhet gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok énbennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni” (Jn 15:1-5). A hangsúly a benne maradáson van. Ez a kulcs. Mi ágak vagyunk, melyeket a természet ellenére oltottak be. Ezáltal részesülünk azokból az áldásokból, melyeket Isten Ábrahámnak és Dávidnak ígért. Jézus Krisztus által élvezhetjük mindezeket az előnyöket, Isten teljes szeretetét és kegyelmét, és részesedhetünk mindabban a gazdagságban, melyet Isten Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak

és Dávidnak ígért. De ne feledjük, hogy csak hitben állunk, és a bátorítás arról szól, hogy abban is maradjuk.

vs. 22-23

Lásd meg tehát Isten jóságát és keménységét: azok iránt, akik elestek keménységét, irántad pedig jóságát, ha megmaradsz ebben a jóságban, mert különben te is kivágatsz.

Viszont ha ők nem maradnak meg a hitetlenségben, szintén beoltatnak, mert Istennek van hatalma arra, hogy ismét beoltsa őket.

Amikor megtérnek a hitetlenségükből, Isten visszafogadja őket.

vs. 24-25

Hiszen ha te levágattál a természetes vadolajfáról, és a természet rendje ellenére beoltattál a szelíd olajfába, akkor azok a természetes ágak mennyivel inkább be fognak oltatni saját olajfájukba!

Nem szeretném, testvéreim, ha önmagatokat bölcseknek tartva nem vennétek tudomásul azt a titkot, hogy a megkeményedés Izráelnek csak egy részét érte, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak,...

Isten elküldte az Ő Szentlelkét a világba, a keresztutakra, hogy meghívjon mindenkit a menyegzőre. Jézus példázata szerint (Mt 22:1-14), a király nagy lakomát rendezett, és kiküldte a szolgálait a vendégekért. A szolgák viszont jelentették, hogy a meghívottak különböző kifogások miatt nem tudnak eljönni, ezért a király megparancsolta nekik, hogy menjenek ki az útkereszteződésekhöz, és hívjanak be minden arra járót, amíg megtelik a ház vendégekkel. A meghívottak – Izráel - elutasították a meghívást, ezért az eljutott hozzánk, a pogányokhoz. Izráel nagy részének pedig meghomályosodott a szeme. De ez a vakság, a megkeményedés Izráelnek csak egy részét érte – hiszen ott van még az említett maradék -, egészen addig, amíg a pogányok teljes számban be nem jutnak.

Hiszem, hogy Isten pontosan tudja, hogy hányan fognak a többi nép közül bejönni a menyegzőre, mivel Ő mindentudó. Amikor az Isten által megállapított számban megtérnek a pogányok, akkor eléri azt a teljes számot, amiről itt ír Pál. A Lukács 21-ben van egy másik kifejezés, amelyik a pogányok idejéről szól, de az másra vonatkozik, mert ott azt írja, hogy „Pogányok tapossák Jeruzsálemet, amíg be nem telik a pogányok ideje” (Lk 21:24). Szerintem a

többi nép ideje technikailag 1967-ben véget ért. 1967 és a mai nap között egy rövid kegyelmi időszakban élünk a pogányok ideje és a pogányok teljes száma. Nem minden pogány, aki valaha üdvözülni fog, tért meg 1967-ig. Legtöbben közületek sem voltak még hívők, tehát Isten rátok is várt.

Van valahol ma a világban valaki, akit Isten ismer, és ő az utolsó a pogányok közül, aki részese lehet Isten dicsőséges országának. Abban a pillanatban, amikor ez az ember megnyitja a szívét Jézus Krisztus számára, mi mindnyájan elragadtatunk, hogy az Úrral a levegőben találkozunk. Meg vagyok erről győződve. Ez olyan, mint amikor besétálsz Disneylandbe, és a fényeket hirtelen mind rád irányítják, megszólalnak a trombiták és egy hang azt mondja: „Te vagy a Disneyland öt milliomodik látogatója” – és hatalmas gálaünnepség kezdődik. Itt is ez fog történni, amikor a pogányok teljes számban bejutnak.

Bárcsak tudnám ki ez az illető. De azt hiszem, akkor nagy kísértést éreznék arra, hogy kényszeríteni próbáljam. De olyan hálás vagyok azért, hogy engem elhívott Isten, hogy kiválasztott arra, hogy az örökkévaló királyságának részese legyek! Ó, Isten mérhetetlen jósága és kegyelme, hogy Krisztusban kiválasztott arra, hogy az Isten országának örököse lehessen! Naponta megköszönöm Istennek ezt az áldást, ahogy nektek is naponta hálat kellene adnotok azért, hogy kiválasztott benneteket!

Amikor a pogányok teljes számban bejutnak, akkor a vakság eltűnik Izráel szeméről. Szerintem ez akkor fog megtörténni, amikor Oroszország megtámadja a Közel-Keletet, és Isten győzedelmeskedik felette. Amikor ez a nap eljön, akkor megszűnik Izráel vaksága, és fel fogják ismerni az Istenüket. Ezékiel 39-ik fejezetében Isten kijelenti, hogy azon a napon, amikor a világ népei előtt megszenteli a nevét, - ez az a nap, amikor az orosz hadsereget elpusztítja - , akkor újra kiönti a Lelkét népére, Izráelre. Isten most a pogányokra önti a Lelkét, de abban a pillanatban, amikor a pogányok teljes számban bemennek, Isten újra Izráel népével fog foglalkozni. Akkor kiönti rájuk a Lelkét, és leveszi a szemükről a vakságot,

vs. 26-28

és így üdvözülni fog az egész Izráel, ahogyan meg van írva: „Eljön Sionból a Megváltó; eltávolítja a hitetlenséget Jákób házából,

és én ezt a szövetséget adom nekik, amikor eltörlöm bűneiket.”

Az evangélium miatt tehát ellenségek Isten szemében tiértetek, de a kiválasztás miatt kedveltek az ősatyáért,

Isten nem fog hátat fordítani nekik, nem engedi ki őket a kezéből.

vs. 29. hiszen az Isten ajándékai és elhívása visszavonhatatlanok.

Isten nem változik, Ő még mindig szereti ezt a népet.

vs. 30-33

Mert ahogyan ti egykor engedetlené váltatok Isten iránt, most pedig irgalmat nyertetek az ő engedtlenségük révén,

úgy ők is engedetlené váltak most, hogy a nektek adott irgalom révén végül ők is irgalmat nyerjenek.

Mert Isten mindenkit egybezárt az engedtlenségbe, hogy mindenkin megkönyörüljön.

Ó, Isten gazdagságának, bölcsességének és ismeretének mélysége! Milyen megfoghatatlanok az ő ítéletei, és milyen kikutathatatlanok az ő útjai!

Isten szuverenitása mutatkozik meg Izráel félreállításában és kegyelmének munkájában a pogányok között. Valóban Isten bölcsességének és ismeretének mélysége és az Ő útjai kikutathatatlanok!

vs. 34-36

Ugyan „ki értette meg az Úr szándékát, vagy ki lett az ő tanácsadója?”

Vagy ki előlegezett neki, hogy vissza kellene fizetnie?”

Bizony, tőle, általa és érte van minden: övé a dicsőség mindörökké. Ámen.

vs. 2:1

Az Isten irgalmára kérlek tehát titeket, testvéreim,

Mivel beoltattatok, mivel részesültök az olajfa éltető nedvéből, ezért kérlek titeket,

vs. 1. hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek;

Isten soha sem kért értelmetlen szolgálatot tőlünk. Az evangélium értelmes, Isten arra hív el, hogy Vele együtt értelmes dolgokat tegyünk. Természetesen az egzisztencialista filozófia, miután eljuttatott minket a kétségbeesés határára, megmagyarázhatatlan vallási tapasztalatokra bíztat minket, mert szerintük a valóság félelmetes, és ha reálsan szembenézünk a problémákkal, akkor ennek az eredménye csak a kétségbeesés lehet: Nincs segítség, nincs remény, mindnyájan elveszünk – ez a valóság. Ha erre nem jössz rá, akkor nem a valóságot látod. Ha még mindig azt hiszed, hogy az ENSZ fog kihúzni ebből a slamasztikából, vagy hogy a republikánusok fognak kimenteni a gazdasági problémáinkból, vagy hogy a demokratáknak van tökéletes megoldásuk – akkor nem látod a valóságot. Az egzisztencialisták azt tanítják, hogy nincs remény. De az ember nem élhet remény nélkül. Ezért azt tanácsolják, hogy hitből ugorjál az ún. felső emeletre, egy megmagyarázhatatlan és az értelmet megkerülő vallási tapasztalatba. Ugorj át a valótlanság világába, mert olyan vallási megtapasztalásra van szükséged, amely megtart és segít neked. Sok ilyen vallási szekta van mindenféle manapság. Tagjaik nem tudnak semmiféle értelmes magyarázatot adni a megtapasztalásaikra, egyszerűen csak „úgy éreznek”.

A Biblia viszont nem ezt tanítja, hanem egy megmagyarázható, értelmes kapcsolatról beszél: *Jöjjetek, szálljunk vitába! - mondja az ÚR. Ha vétkeitek skarlátpirosak is, hófehéreké válhattok, ha vörösek is, mint a bíbor, fehéreké lehettek, mint a gyapjú (Ésa 1:18).*

Pál szerint pedig: *okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek;* - okos istentiszteletként, értelmesen.

Az előző fejezet 33. versében olvastunk Isten bölcsességéről és ismeretének mélységéről, tehát okos, értelmes dolog, hogy Neki szánjam az életemet és a testemet, hogy Ő irányítson és tanácsoljon engem. Teljesen értelmetlen egyedül mennem tovább, a magam feje szerint alakítani a életemet, terveimet, egyáltalán rájönni, hogy miről szól az életem, hiszen olyan ostoba vagyok. Az az okos és értelmes választás, ha rábízom az életemet és minden döntésemet Istenre.

vs. 2. és ne igazodjatok e világhoz

Pedig pont erről szól minden. Az emberek, ismerősök körülöttünk mind arról akarnak meggyőzni, hogy nem kell, hogy más legyél, mint a többiek. Próbáld meg ezt, hiszen mindenki ezt csinálja, hatalmas a nyomás, hogy beállj a sorba. A magazinokban azt olvassuk, a TV-ből is azt látjuk, hogy ha nem leszel olyan, mint a világ, akkor valami nem stimmel veled.

vs. 2. ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek: mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.

Hogyan tudhatom meg, hogy mi Isten akarata az életemre nézve? Akkor tudhatom meg, ha átadom neki az életem feletti irányítást, ha átadom a testemet Neki, és Őt és az akaratát keresem. Akkor Isten fel fogja fedni az Ő akaratát az életemen keresztül. A saját életem Isten akaratának egy folyamatos, lépésenkénti kinyilatkoztatásává válik. Isten folyamatosan utat mutat majd, ahogy az életemet és annak problémáit átadom Neki, elkötelezem magam Neki, és nem engedem, hogy akár a saját akaratom, akár valamilyen erős vágy a hatalmában tartson, hanem szabadon úszok Isten Lelkével. Elfogadom ami jön, mert azt kértem Istentől, hogy azokat a dolgokat hozza az életembe, amelyeket Ő akar. Elfogadom, hogy más dolgok pedig eltűnnek az életemből, mert azt kértem Tőle, hogy vegyen el mindent, amit Ő nem akar az életemben látni. Tehát nem ülök és sírok az elveszett lehetőségek miatt, hogy „Ő, ha legalább ezt megtehettem volna, ó, ha legalább azt megszerezhettem volna.” Ha Isten azt akarta volna, hogy megtegyem, akkor megengedte volna, hogy megtegyem, ha azt akarta volna, hogy megszerezsem, akkor azt is megengedte volna. Így az egész életem egy folyamatos felfedezése Isten akaratának, amint teljesen elkötelezem magam Neki. Tudom, hogy mi Isten akarata számomra a mai napon, és holnap is meg fogom tudni, amint megmutatja majd nekem, mert mindig Vele járok. Nagyon izgalmas így élni, mert sohasem tudom előre, hogy mit hoz a holnap.

vs. 3. A nekem adatott kegyelem által mondom tehát közöttetek mindenkinek: ne gondolja magát többnek, mint amennyinek gondolnia kell, hanem arra igyekezzék mindenki, hogy józanul gondolkozzék az Istentől kapott hit mértéke szerint.

Isten mindenkinek adott egy bizonyos mértékű hitet, a kérdés, hogy mit teszünk azzal. Használhatjuk, vagy hagyhatjuk meghalni. Van aki azt mondja, hogy nincs semmi hite – de ez nem igaz. Még soha nem találkoztam olyannal, akinek ne lett volna hite. Ha nem lenne hited, nem feküdnél le ma este az ágyadba, mert attól félnél, hogy szétesne alattad. Hiszel abban, hogy megtart, ezért ráfekszel. Ha nem hinnél, nem indítanád be az autódat, mert nem hinnéd, hogy elindul. Nagyon sok esetben használjuk a hitünket, de nem mindig jó dolgokra.

Amint Pál az Isten által adott ajándékok témájával foglalkozik, arra figyelmeztet minket, hogy ne gondoljunk többet magunkról, mint amennyit kell – ez az egyik legnagyobb veszély, mellyel azok néznek szembe, akiket Isten megáldott valamilyen tehetséggel, vagy ajándékkal. Bezárkóznak a kis elefántcsont tornyaikba, és azt kezdik hinni magukról, hogy valakik, és elkezdik vadászni az elismeréseket, a csodálatot a tehetségük, az ajándékuk miatt. Hányan és hányan tették tönkre azt a munkát, melyet Isten az életükben végzett, mert a saját gazdagodásukra és dicsőségükre akarták mindezt felhasználni. Nekem van egy megállapodásom Istennel. Arra kértem, hogy abban a pillanatban, amikor ezt kezdeném tenni, azonnal pusztítson el. „Nem kívánok mással dicsekedni, mint a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyével, aki által keresztre feszítettett számomra a világ, és én is a világ számára” (Gal 6:14).

Egy valós veszélyt jelent mindenki számára, aki Isten Szentlelkének munkáját tapasztalja az életében, hogy a körülötte levők felmagasztalják azért, amit Isten tett. Abban a pillanatban, amikor elkezdenek felmagasztalni, a hatékonyságod Isten országa számára csökkenni kezd. Persze azt mondják, hogy ennek ellenére sokan térnek meg. De az igazság az, hogy ha a testemet tűzhalálra szánom is, de nem Krisztus szeretete indít erre hanem a gazdagság és a dicsőségvágy hajt, akkor semmi hasznom abból (1 Kor 13:3). *„Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben úztünk-e ki ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodát? És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!”* (Mt 7:22-23). A motivációjuk megromlott, a saját dicsőségüket és saját maguk elismertetését keresték.

A Biblia figyelmeztet azokra, akik saját magukról neveznek el különböző dolgokat. Ez egy nagyon veszélyes dolog. Ugyan legyünk őszinték: nem vagy más, csak egy kegyelemből megváltott bűnös. Kezdjük azzal, hogy bármid is van, azt Isten adta neked. Hát akkor miért mutogatod magad, mintha valaki nagy lennél? Isten adott bizonyos mértékű hitet mindenkinek.

vs. 4-5

Mert ahogyan egy testnek sok tagja van, de nem minden tagnak ugyanaz a feladata, úgy sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai.

A fületnek az a feladata, hogy halljon. Nem igazán tudok vele látni, és ez fordítva is igaz. Tehát a test minden tagjának megvan a maga feladata a testen belül, nem azért különbözőek, hogy ugyanazt csinálják, mint a másik. Mi is mindnyájan egy test vagyunk

Krisztusban, és mindenkinek meg van a maga feladata, mint a test különböző tagjainak. De ez nemcsak a Golgota gyülekezetre igaz, hogy mi vagyunk egy test, hanem maga a Calvary Chapel (vagy Golgota) is része Krisztus testének a többi gyülekezetekkel, felekezetekkel együtt. Mindnyájan Krisztus testének része vagyunk, és nem szabadna egymás ellen harcolnunk és pusztítanunk egymást. Az ellenség máshol van, az erőfeszítéseinket ellene kellene összpontosítsuk, felfogva azt, hogy egy test vagyunk. A többi felekezet is a test tagja. Istennek terve van a református, a baptista, a metodista, a pünkösdi és egyéb felekezettel is. Nem szabadna konfliktusba keveredjünk velük azért, mert rá akarjuk ébreszteni őket, hogy mi a hiba bennük, inkább saját magunkkal kellene törődjünk, és a saját hibáinkat kellene kijavítsuk, nem a többiekét.

A Biblia azt mondja, hogy *„Vizsgálja meg azért az ember önmagát,... Mert ha mi magunk ítélnénk meg magunkat, nem esnénk ítélet alá” (1 Kor 11:28,30)*. Néha olyan buzgó módon keressük a hibákat másokban, hogy teljesen figyelmen kívül hagyjuk a sajátjainkat. Dávid azt mondta: „Engem vizsgálj meg, Istenem!” Nem azt mondta, hogy a mellettem levőt vizsgálja meg! Hanem azt, hogy **Engem vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg az én szívemet! Engem próbálj meg, és ismerd meg az én gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e én téves úton és vezess engem az örökkévalóság útján! (Zsolt 139:23-24)**.

Engem vizsgálj meg! Ez egy egyéni és személyes dolog, és mindnyájunkat nagyon is kellene, hogy érdekeljen, hogy Isten a mi szívünkben munkálkodjon!

Meg kell értsük, hogy a test különböző tagjai vagyunk: Isten egyeseket pásztor-tanítónak hívott el, másokat diakónusoknak, egyeseket közbenjáróknak, másokat evangelizálóknak, stb. Ne gondoljátok, hogy Isten mindenkit pl. utcai evangelizálóknak hívott el, és ne érezzétek magatokat bűnösnek azért, mert ti ezt nem tudjátok csinálni. Ha úgy érzitek, hogy ez nem megy nektek, akkor valószínű, hogy Isten nem erre hívott el titeket. Ne érezd magad másodrendű kereszténynek, aki ítélet alatt van amiatt, mert annyira félsz odamenni valakihez, hogy beszélj vele. Isten szemében nem leszel kisebb emiatt, mert téged nem erre hívott el, és bizonyára más ajándékokat adott neked. Akik az utcákon evangelizálnak, azok szeretik, amit csinálnak, mert arra hívta el őket Isten. Tel kell ismernünk, hogy Isten nem mindenkit hívott el ugyanarra a dologra. Hagyjátok abba az önsanyargatást, lehet, hogy jól néz ki az a szolgálat, amit a másik csinál, de ne arra vágyakozzatok, hogy a más elhívását próbáljátok betölteni. Ha Isten nem kisujjá formált téged, akkor nem tudod elvégezni a kisujj munkáját, annak ellenére, hogy csodálsz azt, hogy ő mit csinál. Isten téged szájjá formált, de légy hálás azért, hogy nem mindenki száj. Mindenkinek megvan tehát a maga helye a testen belül. Végezzük a saját

dolgunkat, felismerve, hogy ez egy és ugyanaz a test, amelyet a Lélek irányít. Mindezt szeretetben tegyük, hogy Krisztus képét mutassuk a világnak. Egymást szeretve, egyesült erővel Krisztusért - ez a leghatalmasabb tanúbizonyság a világ felé. Ezáltal mutathatjuk meg, hogy milyen harmóniában élünk és dolgozunk együtt Isten gyermekeiként. Ezáltal magasztaljuk Krisztust a köreinkben.

vs. 6. Mert a nekünk adatott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgálunk is: ha prófétálás adatott, akkor a hit szabálya szerint prófétáljunk,

A prófétálás Isten Igéjének hirdetése.

vs. 7. ha valamilyen más szolgálat adatott, akkor abban a szolgálatban munkálkodjunk: a tanító a tanításban,

Munkálkodjunk: várjunk Istenre, teljesítsük a szolgálatot, tanuljunk, készüljünk rá.

vs. 8-9

a buzdító a buzdításban, az adakozó szerénységben, az előjáró igyekezettel, a könyörülő pedig jókedvvel.

A szeretet ne legyen képmutató.

A képmutatás azt jelenti, hogy csak szimulálunk, úgy teszünk, mintha... Ezután következnek Pál buzdításai, mindegyik önmagában is megérne egy külön prédikációt:

vs. 9. Iszonyodjatok a gonosztól,...

Isten Jóbról mondta, hogy iszonyodik a gonosztól. *Ezt mondta az ÚR a Sátánnak: Észrevetted-e szolgámat, Jóbot? Nincs hozzá fogható a földön: feddhetetlen és becsületes ember, féli az Istent, és kerüli a rosszat (vagy: iszonyodik a gonosztól)” (Jób 1:8).*

„Aki féli az Urat, gyűlöli a rosszat” (Péld 8:13). Pál nem azt mondta, hogy eltűri a gonoszt, vagy elfogadja a gonoszt, vagy együtt tud élni a gonosszal, nem – hanem iszonyodik tőle!

vs. 9-10

...ragaszkodjatok a jóhoz,

a testvérszeretetben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők,...

Olyan sokszor gondolkozunk úgy, hogy: Először ÉN! Előre furakodunk, a legjobbat mindig magunknak akarjuk!

vs. 11- 15

...a szolgálatkészségben fáradhatatlanok, a lélekben buzgók: az Úrnak szolgáljatok.

A reménységben örvendeztetek, a nyomorúságban legyetek kitartók, az imádkozásban állhatatosak.

A szentekkel vállaljatok közösséget szükségéikben, gyakoroljátok a vendégszeretetet.

Áldjátok azokat, akik üldöznek titeket; áldjátok és ne átkozzátok.

Örüljete az örülőkkel, sírjátok a sírókkal.

Legyünk érzékenyek másokra, mások érzéseire.

vs. 16-18

Egymással egyetértésben legyetek, ne legyetek nagyratörők, hanem az alázatosakhoz tartásotok magatokat. Ne legyetek bölcsek önmagatok szerint.

Ne fizessetek senkinek rosszal a rosszért. Arra legyen gondotok, ami minden ember szemében jó.

Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljete minden emberrel békességben.

Ez utóbbi nem mindig lehetséges, mert vannak olyanok, akikkel semmiképpen nem lehet békességben élni, de ez legyen az ő hibájuk, ne a tied. Amennyire csak tőled telik, próbálj békességben élni mindenkivel.

vs. 19-20

Ne álljatok bosszút önmagatokért, szeretteim, hanem adjatok helyet az ő haragjának, mert meg van írva: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek” - így szól az Úr.

Sőt, „ha éhezik ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia; mert ha ezt teszed, parazsat gyűjtesz a fejére.”

Ezt a Példabeszédekből idézte Pál. Sok vita van arról, hogy ez pontosan mit is jelent, de valószínű, hogy azt jelenti, hogy a saját szégyene fogja elégetni. Más szóval a te kedves és szeretetteljes hozzáállásod szégyenbe fogja őt hozni.

vs. 21. Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval.

Nagyon jó hosszú időn keresztül ezeken a buzdításokon elmélkedni, egyenként mindegyiken, a 9. verstől kezdve. Közben azon töprengjete, hogy miként alkalmazhatók ezek a saját életetekben. Olvassátok át őket, és gondolkodjatok el azon, hogy jelenleg miként működnek ezek a ti esetetekben, és hogy miként tudnátok ezeket jobban alkalmazni saját magatokra nézve. Ezek mind olyan dolgok, melyeket mindnyájunknak követnünk kell, azért, hogy olyan életet élhessünk, amely kedves a mi Atyánk szemében.

Dávid azt mondta, hogy „*lábam előtt mécses a te igéd, ösvényem világossága*” (Zsolt 119:105). Sokszor észreveszem, hogy Isten Igéje világosságot gyújt bennem, megvilágítva a sötét zugokat. Sokszor érzem, hogy Isten Igéje közvetlenül az én szívemhez szól, amint a Lélek alkalmazza azt, és rámutat a hibáimra és a gyengeségeimre, és a jó útra buzdít.

Így munkálkodjon Isten Igéje a ti szívetekben és életetekben is, és vonjon egyre közelebb benneteket ahhoz az ideálhoz, amilyennek Isten szeretne benneteket látni Krisztus követőiként. Legyetek az Ige cselekvői, ne csak a hallgatói! Az Úr áldjon benneteket ezen a héten, és erősítsen benneteket, hogy gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit az Ő dicsőségére!